

Nr 211

Av herr **Bengtsson** i Landskrona m. fl., *angående arbetsträning och skyddad sysselsättning.*

(Lika lydande med motion nr 165 i Första kammaren)

Frågan om de partiellt arbetsföras problem är ofta och i många sammanhang föremål för diskussion. Över budgeten beviljas årligen anslag under olika anslagsrubriker för att förbättra dessa olyckligt lottade människors förhållanden. Sålunda har under senare år anslagen till anordnande och drift av verkstäder för handikappade kommit att öka. Trots de ökade anslagen, som på detta sätt tillföres huvudmännen för denna verksamhet och som därigenom något lättat på deras ekonomiska åtaganden, har utvecklingstakten inte blivit vad man önskat och hoppats. Enligt tillgänglig statistik fanns vid årsskiftet 1962—1963 sammanlagt 3 685 platser tillgängliga för såväl skyddad sysselsättning som arbetsträning. Platsbehovet har av arbetsmarknadsstyrelsen beräknats till 20 000, varav tydligt kan utläsas den oerhörda platsbrist som råder. Därtill kan läggas att antalet nytillkomna platser ökat ytterst långsamt, medan kön av arbetssökande partiellt arbetsföra ökar ganska kraftigt.

Halvskyddad sysselsättning finns likaledes enligt tillgänglig statistik endast ordnad vid fem industriföretag och med ett fåtal platser.

Genom de förbättringar som företagits i bidragsbestämmelserna hade man väl allmänt hoppats att uppbyggnaden av nya verkstäder och utbyggnad av redan befintliga, liksom anordnandet av flera halvskyddade platser inom den egentliga industrien, skulle få den injektion som definitivt skulle skapa balans mellan antalet tillgängliga platser och efterfrågan på området. Så har emellertid inte blivit fallet. Vad detta beror på vågar man givetvis inte med absolut bestämdhet uttala sig om, men att de höga kostnader som huvudmännen, trots de ökade statliga bidragen, får ikläda sig verksamt bidrager är ställt utom varje tvivel.

Genom de gynnsammare bestämmelser om förtidspensionering som varit gällande sedan några år har statens utgifter för detta ändamål kommit att öka. Ett stort antal av de förtidspensionsberättigade torde dock själva verksamt kunna bidra till sin försörjning genom att plats beredes dem i skyddad sysselsättning. Härigenom ökas möjligheterna att meddela begränsad förtidspension i stället för full pension och uppnås utan tvekan en, icke minst för individen, från psykologisk synpunkt sett gynnsammare utveck-

ling. För att ur invaliditetsförebyggande syfte nå gynnsammaste möjliga effekt kommer under den närmaste tiden att krävas avsevärt ökade resurser från samhällets sida för arbetsträning.

Samma gynnsamma inverkan som en utbyggnad av arbetsträningen och skyddad sysselsättning får för statens vidkommande vid förtidspensionering, samma effekt uppnås också beträffande utbetalningarna från ATP. Inför detta faktum ställer man sig frågan, om inte även ATP borde vara med och svara för en del av kostnaderna för en utbyggnad av arbetsvården.

Då det emellertid visat sig att smärre justeringar av anslagsbeloppen till huvudmännen inte är den stora lösningen på denna fråga, även om också detta inverkar gynnsamt, torde frågan i sin helhet böra göras till föremål för utredning och översyn.

Aberopande det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa att frågan om hur balans skall kunna uppnås i fråga om tillgång och efterfrågan på platser för arbetsträning och skyddad sysselsättning snarast göres till föremål för utredning.

Stockholm den 22 januari 1964

Hugo Bengtsson

i Landskrona

Eric W. Johansson

Rune Johansson

i Norrköping

Erik Adamsson

Gunbjörg Thunvall

Einar Henningsson

Viola Sandell

Eric Svenning

Arne Blomkvist

Mary Holmqvist

Etty Eriksson